

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119213625
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3119213625.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: JUDr. Pavol Pospěcha, advokát so sídlom Lichnerova 23, Senec, IČO: 51 474 786, proti žalovanému: S. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v W. č. XXX, právne zastúpenému: Centrum správnej pomoci Galanta, so sídlom Staničná 1702/10, Galanta, IČO: 51 412 802, v spore o zaplatenie 2.268,64 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 27Csp/148/2019-86 zo dňa 24. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd p o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia a o zaplatenie náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur.

V napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie 1.166,42 Eur, o zaplatenie úrokov z omeškania uplatnených vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia, a vo výroku o náhrade trov konania odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v tejto časti vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2.268,64 Eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne a úroku z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia, tak, že tento úrok z omeškania a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 2.000 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 2.000 Eur len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.268,64 Eur do zaplatenia a náhrady nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky vo výške 120,60 Eur.

1.2. Žalobca v žalobe tvrdil, že dňa 28.03.2017 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2.000 Eur. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalovaný zaviazal splatiť v 48 mesačných splátkach (vrátane úrokov) vo výške 61,59 Eur, v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou splátok úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky č. 9 o viac ako tri mesiace, bolo mu doručené oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka,

t.j. okamžitú splatnosť úveru z dôvodu omeškania. Oznámenie o uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka bolo žalovanému doručené dňa 12.03.2018. Celková suma dlhu žalovaného voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, t.j. sumu 2.268,64 Eur. Žalovaný pristúpil k poisteniu schopnosti splácať úver poskytovaného spoločnosťou C., pobočka poisťovne z iného členského štátu, so sídlom G. Slovenská republika, W. ako organizačná zložka spoločnosti C. so sídlom B.. Na základe pristúpenia k poisteniu sa žalovaný zároveň v zmluve zaviazal nahradiť žalobcovi sumu poistného, ktoré žalobca platil poisťovateľovi. Túto povinnosť si žalovaný riadne a včas nesplnil a ku dňu zosplatnenia úveru mal uhradiť žalobcovi náhradu poistného v sume 210,10 Eur. Dňom zosplatnenia úveru, ktoré nastalo dňa 28.03.2018 poistenie zaniklo. Jednotlivé náhrady poistného boli splatné k 23. dňu v mesiaci, a teda od dňa nasledujúceho po ich splatnosti je žalovaný s ich úhradou v omeškaní. Na základe vyššie uvedeného záväzku žalovaného vo výške 2.268,64 Eur pozostávajú zo sumy neuhradených záväzkov podľa úverovej zmluvy a ktoré predstavujú súčet neuhradených splátok. Nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojich povinností, žalobcovi vznikol ďalej nárok na zmluvné pokuty podľa článku 11 ods. 11.1 zmluvy vo výške 0,04 % denne. Žalobca si preto uplatňuje len časť zákonného úroku z omeškania vo výške 0,4 % p.a. zo sumy nesplatennej časti istiny úveru a úrokov a náhrady poistného. Výška úrokovej sadzby úroku z omeškania predstavuje rozdiel medzi sumou súčtu maximálnych prípustných sankcií podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a sumou uplatňovaných zmluvných pokút. Pokiaľ úrok z omeškania a zmluvná pokuta za omeškanie žalovaného so splácaním úveru spolu dosiahnu sumu poskytnutého úveru 2.000 Eur, žalobca odo dňa nasledujúceho po dosiahnutí tejto sumy uplatňuje len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 2.264,68 Eur do zaplatenia.

1.3. Z vyjadrenia žalovaného k žalobe vyplynulo, že nárok uplatnený žalobcom považuje za nedôvodný a žalobu žiadal zamietnuť. Oznámenie o zosplatnení zo dňa 07.03.2018 je podľa neho neplatným právnym úkonom, poistenie nebolo zahrnuté do sumy splátky, preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, navyše on poistnú zmluvu s poisťovateľom nepodpisal, preto poistenie neexistuje. Okrem toho žalovaný dňa 26.07.2021 predložil prvoinštančnému súdu potvrdenie o zaplatení sumy žalobcovi celkom vo výške 2.000 Eur.

1.4. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.03.2017 č. XXXXXXXXXXXX uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník, na základe tejto bol žalovanému poskytnutý úver v sume 2.000 Eur. Splátka úveru bola dojednaná vo výške 61,59 Eur, z čoho splátka istiny je uvedená vo výške 41,67 Eur a splátka úroku vo výške 19,92 Eur, celková suma pôžičky je uvedená vo výške 2.956,32 Eur, celkové náklady spotrebiteľa 956,32 Eur. Počet splátok bol 48, termín konečnej splatnosti bol 23.03.2021. Ročná úroková sadzba je uvedená vo výške 20,68 %, RPMN bola vo výške 22,67 %, priemerná hodnota RPMN bola vo výške 15,12 %. Žalobca listom zo dňa 07.03.2018 označeným ako "Oznámenie o zosplatnení" oznámil žalovanému, že k uvedenému dňu je v omeškaní s úhradou splátok č. 9 ktoré je povinný uhrádzať ako dlžník podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Suma omeškaných splátok je spolu 239,81 Eur. Omeškanie najstaršej splátky je 74 dní. V prípade, ak sa žalovaný dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, čím žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz.

1.5. Pri posúdení veci z hľadiska hmotného práva vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 39, § 52 ods. 1 až 4 a § 53 ods. 1, 2, 3, 5 Obč. zák., ako aj z ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

1.6. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z vykonaného dokazovania, mal za preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v zmysle § 52 a nasl. a § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je formulárovou zmluvou vopred pripravenou žalobcom, ktorej obsah žalovaný nemohol ovplyvniť. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd obsah predmetnej zmluvy podrobil kontrole z hľadiska ustanovení na ochranu spotrebiteľa a neprijateľnosti zmluvných podmienok.

1.7. Po preskúmaní dohodnutých úrokov z úveru súd prvej inštancie konštatoval, že tieto sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi, nakoľko podľa zverejnených priemerných úrokových sadzieb na webovom

sídle Národnej banky Slovenska poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (t.j. ku dňu 22.03.2017, kedy bola uzavretá Zmluva) v kategórii spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou 1-5 rokov činila úroková sadzba hodnotu 7,22 % ročne. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 20,68 %, čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na to sa v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa poskytnutý úver pokladá za bezúročný a bez poplatkov, pretože odporuje dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009, a tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012. Keďže dohodnutá úroková miera podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, súd prvej inštancie vyslovil záver o neplatnosti zmluvy v celom rozsahu pre rozpor dojednania o úrokoch s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák.

1.8. Ďalej súd prvej inštancie skonštatoval, že nakoľko v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o predpokladoch použitých pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. k), úver je bezúročný a bez poplatkov.

1.9. Súd prvej inštancie dospel preto k záveru, že žalobcovi vzniklo právo len na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých žalovanému. Žalobca poskytol žalovanému sumu 2.000 Eur, z ktorej mu žalobca vrátil sumu 897,78 Eur pred podaním žaloby a sumu 1.102,22 Eur po podaní žaloby, ako vyplýva z listinných dôkazov na č.l. 64-79 súdneho spisu, a to nasledovne: sumu 50 Eur dňa 24.04.2021, sumu 50 Eur dňa 29.04.2021, sumu 50 Eur dňa 13.05.2021, sumu 50 Eur dňa 19.05.2021, sumu 50 Eur dňa 24.05.2021, sumu 50 Eur dňa 02.06.2021, sumu 50 Eur dňa 10.06.2021, sumu 50 Eur dňa 16.06.2021, sumu 50 Eur dňa 19.06.2021, sumu 50 Eur dňa 23.06.2021, sumu 50 Eur dňa 28.06.2021, sumu 50 Eur dňa 06.07.2021, sumu 50 Eur dňa 07.07.2021 a sumu 452,22 Eur dňa 08.07.2021. Keďže žalovaný vrátil žalobcovi celú požičanú istinu, žalobu v časti o zaplatenie istiny zamietol.

1.10. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % denne, súd prvej inštancie uviedol, že táto nebola individuálne dojednaná a spôsob jej určenia a mechanizmus dohody o zmluvnej pokute nemôže požívať právnu ochranu. V článku 11. Sankcie, v bode 11.1 mal žalobca predformulovaný text, podľa ktorého v prípade omeškania dlžníka s úhradou mesačnej splátky alebo jej časti alebo záväzku podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá, je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania, t.j. 14,6 % p.a. V ďalších dojednaniach pod bodom 11.2. a 11.3. bol upravený mechanizmus maximálnej výšky zmluvnej pokuty v súbehu s úrokom z omeškania. Nešlo však o individuálne dojednanie a len veľmi ťažko možno predpokladať, že samotný žalovaný v žiadosti o úver žiadal aj uzavrieť dohodu o zmluvnej pokute upravenú takýmto komplikovaným spôsobom. Žalovaný nemal ani možnosť vylúčiť ustanovenia o zmluvnej pokute, musel žiadosť podať vcelku. Navyše spôsob určenia zmluvnej pokuty je nejasný, nezrozumiteľný, pretože zmluvná pokuta má vychádzať zo základu, a to z "dlžnej sumy", pričom sa vôbec nerozlišuje, čo predstavuje dlžnú sumu, neurčito je upravený aj mechanizmus počítania a maximálnej výšky zmluvnej pokuty. V celkovom kontexte vyjadrenia zmluvnej pokuty podľa názoru prvoinštančného súdu nejde o platne uzavretú dohodu o zmluvnej pokute, preto ju súd žalobcovi nepriznal.

1.11. Ďalej súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca náhradu nákladov uplatnil vo výške tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby a režijný paušál za písomné uplatnenie nárokov voči žalovanému pred podaním žaloby vo forme pokusu o zmier. Je zrejmé, že žalobca týmto spôsobom uplatnil voči žalovanému trovy právneho zastúpenia za spísanie predžalobnej výzvy, pretože vykonanie iného úkonu právnych služieb advokátom pred podaním žaloby preukázané nebolo. Podľa názoru prvoinštančného súdu odmenu za uvedený úkon právnych služieb si mal žalobca uplatniť v rámci náhrady trov konania, a nie osobitne ako náhradu nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky. Preto mu náhradu týchto nákladov nepriznal.

1.12. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 a § 262 ods. 1, 2 CSP. Nakoľko žalobca by bol v konaní čiastočne úspešný v časti uplatnenej istiny vo výške 1.102,22 Eur, ktorú žalovaný uhradil až po podaní žaloby a žalovaný bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie 1.166,42 Eur, lebo v tejto časti bola žaloba zamietnutá, úspech žalobcu a žalovaného je približne rovnaký. Preto prvoinštančný súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uviedol, že zo žiadnej právnej normy, ktorá sa týka spotrebiteľských úverových zmlúv a ktorá by bola platná a účinná v čase uzavretia predmetnej zmluvy, nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Poukázal na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis. Najvyššia prípustná výška odplaty bola v čase uzatvorenia zmluvy regulovaná Nariadením vlády SR

č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a ktorý v § 1 ods. 1 stanovuje: „Ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.“ V štvrtom štvrtroku 2016 boli úrokové miery úverov - nové obchody pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov 20,83 % a teda dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere (od 1 do 5 rokov) v čase uzavretia zmluvy predstavoval 41,66 %. V zmluve je uvedená úroková sadzba 20,68 %. Keďže ani výška úrokovej sadzby podľa zmluvy, ani RPMN (ktorá zahŕňa všetky náklady spotrebiteľa spojené s úverom, teda úrok, poplatky aj rôzne iné náklady) nepresahuje uvedený dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov, teda je v súlade s právnou úpravou, nemôže byť úrok v zmluve ani v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s argumentáciou prvoinštančného súdu o tom, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj

o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, tak ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. k), čo zakladá bezúročnosť

a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, žalobca uviedol, že s týmto názorom prvoinštančného súdu sa nestotožňuje. Poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona

o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania predmetnej zmluvy a tiež na obsah pojmu RPMN, ktoré predstavuje číslo vyjadrujúce reálnu cenu spotrebiteľského úveru, ktoré je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií pre spotrebiteľa. Faktory ovplyvňujúce výšku RPMN sú: výška úveru, doba splácania úveru, náklady spojené s poskytnutím úveru, výška mesačných splátok a úroková sadzba. Uviedol, že dňa 28.03.2017 on ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa ako veriteľ zaviazal

dlžníkovi poskytnúť spotrebiteľský úver vo výške 2.000,- Eur za nasledovných podmienok:

Doba trvania zmluvy: na dobu určitú do termínu konečnej splatnosti úveru;

Úroková sadzba úveru: 20,68 % ročne;

RPMN: 22,67 % ročne;

Priemerná hodnota RPMN: 15,12 % ročne;

Celkové náklady spojené s úverom: 956,32 Eur, ktoré pozostávajú zo sumy úrokov, ktoré musí dlžník zaplatiť za celú dobu čerpania úveru; Celková čiastka, ktorú musí dlžník

v súvislosti s úverom zaplatiť: 2.956,32 Eur tvorená celkovou výškou úveru a celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom; Výška pravidelnej splátky 61,59 Eur, z toho splátka istiny úveru 41,67 EUR a splátka úroku 19,92 Eur;

Počet splátok istiny úveru a splátok úroku: 48;

Termíny splatnosti splátok istiny a splátok úroku: 23. deň v kalendárnom mesiaci;

Dátum splatnosti prvej splátky istiny úveru a prvej splátky úroku: 23.04.2017;

Termín konečnej splatnosti úveru: 23.03.2021;

Úroková sadzba pre prípad omeškania s úhradou splátok úveru: 5,00 % ročne;

Druh úveru: bezúčelový spotrebiteľský úver.

Dlžník sa zaviazal uhradiť veriteľovi poskytnutý úver spolu s úrokmi podľa zmluvy v dohodnutých termínoch splatnosti jednotlivých splátok na bankový účet veriteľa. Úver mal byť poskytnutý bezhotovostne na bankový účet dlžníka. Ďalej boli uvedené predpoklady pre výpočet RPMN, a to že sa pri jej výpočte vychádza predpokladu, že úver bol poskytnutý okamžite a v dohodnutej sume, že táto zmluva zostane platná po dohodnutý čas, veriteľ

a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách stanovených v zmluve

a nedôjde k zmene splátkového kalendára. V kontexte vyššie uvedeného zdôraznil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje správne uvedenie náležitosti podľa

cit. ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a z tohto dôvodu predmetnú zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Ďalej žalobca poukázal na skutočnosť, že zákon neobmedzuje sankcie voči spotrebiteľovi za omeškanie len na zákonný úrok z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z.). Inak by § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka a súvisiace vykonávacie ustanovenia z nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. nemali žiadny racionálny význam. Podľa ustanovenia § 53b ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi za odplatu, sankcie za omeškanie s plnením záväzku spotrebiteľa nesmú byť vyššie ako ustanoví vykonávací predpis. Vykonávacím predpisom pre uvedené zákonné ustanovenie bolo nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z., na ktoré sa v návrhu na začatie konania aj poukázalo (a na ktorého ustanovenia, aj keď iné, poukazuje samotný súd). Podľa ustanovenia § 3a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu 2a) pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úver. Podľa ustanovenia § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Podľa ustanovenia § 3a ods. 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády. Uplatnený nárok na zmluvnú sankciu a úrok z omeškania môže podľa výslovnej úpravy dosiahnuť trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania. V čase uzavretia zmluvy bol úrok z omeškania 5,05 % ročne, teda ak sa tak stane, tak od daného dňa je možné uplatňovať len zákonný úrok z omeškania. Zákonodarca tak právne aproboval a predpokladal situáciu, že sankcie za omeškanie (t. j. úrok z omeškania, pokuty, penále a podobne) môžu dosiahnuť trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania, t. j. v tomto prípade 15 %. Zmluvná pokuta je 0,04 % denne, čiže 14,6 % ročne. Žalobca uviedol, že nakoľko mu žalovaný po podaní žaloby uhradil sumu 1.102,78 Eur, celkom sumu 2.000,00 Eur, požaduje od neho zaplatenie sumy 1.166,42 Eur a náhradu trov konania. Z dôvodov vyššie uvedených preto navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že tvrdenia žalobcu o výške úrokových mier spotrebiteľských úverov uvedené v odvolaní sú nepravdivé, pretože v štvrtom štvrtroku boli úrokové miery, úverov - nové obchody pre spotrebiteľské úvery od 1 do 5 rokov 7,89 % a teda dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere (od 1 do 5 rokov) v čase uzavretia zmluvy predstavoval 15,78 %. K odvolacím dôvodom, na ktorých žalobca založil svoje odvolanie, žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru je napadnutý rozsudok vecne správny, preskúmateľný a riadne odôvodnený podľa zákona. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, na prejednávanej vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa, Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vychádzal tiež z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009. S prihliadnutím na relevantnú právnu úpravu a rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako aj krajských súdov SR, súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o neplatnosti dojednania o úroku z úveru, keďže tento je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými argumentmi a námietkami strán sporu. Čo sa týka údaju o RPMN, súd prvej inštancie sa s touto otázkou vysporiadal v odseku 8.7 odôvodnenia rozsudku, pričom zároveň konštatoval, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, tak ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 písm. k), kde pre takýto prípad absencie týchto údajov zákon stanovuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. S výškou zmluvnej pokuty sa prvoinštančný súd vysporiadal v odseku 8.9 odôvodnenia svojho rozsudku, keď uviedol, že táto nebola individuálne dojednaná a spôsob jej určenia a mechanizmus dohody o zmluvnej pokute nemôže požívať právnu ochranu. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že nakoľko je spôsob určenia zmluvnej pokuty v danom prípade nejasný, nezrozumiteľný, preto nejde o platne uzavretú dohodu o zmluvnej pokute. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, najmä preto, že žalobca ako dodávateľ predložil formulárovú zmluvu, ktorú sám pripravil

a predformuloval, pričom nesie za ňu zodpovednosť, vzhľadom na skutočnosť, že žiaden spotrebiteľ nemohol obsah tejto zmluvy ovplyvniť, a tiež s prihliadnutím na uhradenie požičanej sumy zo strany jeho, žalovaného ako spotrebiteľa v celom rozsahu, je napadnutý rozsudok, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol, vecne správny.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem. Dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia a o zaplatenie náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny, a že v napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie 1.166,42 Eur, o zaplatenie úrokov z omeškania uplatnených vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia, a vo výroku o náhrade trov konania je potrebné napadnutý rozsudok podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a v tejto časti podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z nasledovných dôvodov.

5. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca rozsudok súdu prvej inštancie nenapadol v zamietajúcej časti istiny o zaplatenie 1.102,78 Eur, ktorú sumu mu žalovaný uhradil po podaní žaloby. V tejto časti - o zaplatenie istiny 1.102,78 Eur teda zamietnutý rozsudok prvoinštančného súdu nadobudol právoplatnosť, preto ho odvolací súd v tejto časti nepreskúmal.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na právnom závere, že spotrebiteľský úver, ktorý žalobca poskytol žalovanému, je bezúročný a bezpoplatkový, a to z dôvodu, že v spotrebiteľskej zmluve absentuje údaj o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a v konečnom dôsledku dospel k záveru o neplatnosti zmluvy v celom rozsahu pre rozpor dojednaní o úrokoch z úveru s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. Ďalšiu časť uplatneného nároku na zmluvnú pokutu nepriznal žalobcovi s odôvodnením, že dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne nebolo individuálne a spôsobuje tak značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného vzťahu v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, v dôsledku čoho ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve - čiže ide o neplatné dojednanie. Nepriznanie náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur odôvodnil prvoinštančný súd tým, že náklady spojené s predžalobnou výzvou si mal žalobca uplatniť v rámci náhrady trov konania ako trovy právneho zastúpenia.

7. Pokiaľ súd prvej inštancie posúdil zmluvnú pokutu obsiahnutú v čl. 11, bod 11.1. až 11.3. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako nielen neprijateľnú, ale aj neplatne dohodnutú zmluvnú pokutu, s týmto záverom sa odvolací súd stotožňuje. Uvedené zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute 0,04 % denne nepochybne nebolo dohodnuté individuálne, čo aj podľa názoru odvolacieho súdu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Navyše spôsob určenia zmluvnej pokuty a spôsob jej výpočtu je nejasný a nezrozumiteľný, keď nie je zrejmé, pre aký prípad omeškania (z akej dlžnej sumy, pre akú dobu omeškania a pre omeškanie s platením akých záväzkov) bola zmluvná pokuta dojednaná. Z textu zmluvného ustanovenia čl. 11 bod 11.1 totiž vyplýva, že zmluvnú pokutu si môže veriteľ uplatniť vo výške 0,04 % denne aj v prípade samotného omeškania, aj v prípade omeškania o viac ako o tri mesiace, čo sa javí byť duplicitné. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty žalobcovi teda s prihliadnutím na ust. § 53 ods. 5 a § 39 Obč. zák. nebolo možné priznať a súd prvej inštancie rozhodol správne, keď v tejto časti žalobu zamietol.

8. Ďalej sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie aj čo sa týka uplatneného nároku na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur, ktorú skutočnosť žalobca v odvolaní ani nenamieta, preto v tejto súvislosti odvolací súd odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie uvedené v odseku 8.10.

9. Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia a o zaplatenie náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 120,60 Eur.

10. Pokiaľ ide o zvyšok uplatneného nároku, teda o nárok žalobcu na zaplatenie

1.166,42 Eur a o zaplataenie úrokov z omeškania uplatnených vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplataenia, z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie v tejto časti na konštatovaní, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o predpokladoch použitých na výpočet ročnej percentuálnej miere nákladov, tak ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch

v § 9 ods. 2 písm. k), pričom zákon pre prípad absencie týchto údajov stanovuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval hrubý rozpor s dobrými mravmi ohľadne dohody o úrokoch z úveru, keď zistil, že podľa zverejnených priemerných úrokových sadziieb na webovom sídle Národnej banky Slovenska poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (teda ku dňu 22.03.2017, kedy bola uzavretá predmetná úverová zmluva) v kategórii spotrebiteľské a ostatné úvery so splatnosťou 1 až 5 rokov predstavovala úroková sadzba hodnotu 7,22 % ročne. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 20,68 %, čo podľa názoru prvoinštančného súdu je zjavne v rozpore s dobrými mravmi a aj preto v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa pokladá predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko odporuje dobrým mravom a zásadám poctivého obchodného styku.

11. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 22.03.2017 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom vyplýva, že v článku 5 predmetnej zmluvy si zmluvné strany dohodli podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru s uvedením celkovej výšky úveru, doby trvania, s uvedením úrokovej sadzby, odplaty za úver, ročnej percentuálnej miery nákladov, priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov, ďalej s uvedením celkových nákladov spojených s úverom, celkovej čiastky, ktorú musí dlžník v súvislosti s úverom zaplatiť, s uvedením toho, čo tvorí celkovú výšku úveru a celkové náklady úveru. Ďalej bola uvedená výška pravidelnej splátky, z toho splátka istiny a splátka úroku, počet splátok istiny úveru a splátok úroku, termíny splatnosti splátky istiny a splátky úroku, dátum splatnosti prvej splátky istiny a prvej splátky úroku, termín konečnej splatnosti úveru a úroková sadzba pre prípad omeškania s úhradou splátok úveru. Článok 5 ďalej obsahoval informáciu o náhrade poistného, ak dlžník pristúpi k poisteniu schopnosti splácať úver.

K predmetnej informácii bolo uvedené, že poistenie schopnosti splácať úver je dobrovoľné a veriteľ uzavretie a vznik takéhoto poistenia nikdy nepožaduje ako podmienku pre uzavretie predmetnej úverovej zmluvy alebo pre získanie úveru, či pre uzavretia akéhokoľvek zmluvného vzťahu. Účasť na poistnom vzťahu nevzniká uzavretím úverovej zmluvy, ale podpísaním prihlášky do poistenia. Pristúpením k poisteniu schopnosti splácať úver sa dlžník voči veriteľovi zaväzuje, že bude veriteľovi platiť náhradu poistného za dobu trvania za tam uvedených podmienok. Z obsahu prihlášky poistenia č. XXXXXXXX zo dňa 22.03.2017 vyplynulo, že žalovaný podpisom tejto prihlášky vyjadril svoj súhlas s tým, že žalobca ako poistník uzatvoril s poisťovňou v jeho prospech ako poisteného poistenie dlžníka za tam uvedených podmienok. Článok 7 úverovej zmluvy obsahoval dojednanie predpokladov na výpočet RPMN, v zmysle ktorého pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov sa vychádza z predpokladu, že úver bol poskytnutý okamžite a v dohodnutej sume, že predmetná zmluva zostane splatná dohodnutý čas, že veriteľ a dlžník si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách ustanovených v zmluve a že nedôjde k zmene splátkového kalendára. RPMN predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľských úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa prílohy č. 2

zák. č. 129/2010 Z.z.

12. Údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov je indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Pri tomto údaji úveru sa požaduje uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva názor, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov atď, ktoré údaje zo zmluvy, konkrétne z článku 5, jednoznačne vyplývajú. Pokiaľ ide o údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a predpoklady pre jej výpočet, k tejto otázke zaujal názor Najvyšší súd SR ako dovolací súd v uznesení sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, zverejnenom v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 86/2021, podľa ktorého zo znenia § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. (znenie zodpovedajúce § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona k 22.03.2017, teda ku dňu uzavretia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX), podľa ktorého nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Podľa názoru dovolacieho súdu takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodit' gramatickým (jazykovým)

ani teleologickým (účelovým) výkladom zákonného ustanovenia. Zákon o spotrebiteľských úveroch neuvádza výslovne povinnosť uviesť v zmluve matematický výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak by takúto požiadavku mal zákonodarca v úmysle, nič mu nebránilo uviesť ju v danej právnej norme. Zákonodarca pritom formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý vzorec je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.

13. Pokiaľ teda v prejednávanej veci prvoinštančný súd konštatoval, že predmetná zmluva v rozpore s § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje zákonnú náležitosť, a to predpoklady použité pre výpočet RPMN, čo má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, jeho názor nie je správny.

14. Ďalej sa odvolací súd nestotožnil ani so záverom prvoinštančného súdu o neprimeranosti dohodnutého úroku z úveru, ktorého výšku súd prvej inštancie posúdil ako odporujúcu dobrým mravom v zmysle § 39 Obč. zák., keď ako referenčné kritérium zvolil štatistiku priemerných úrokových mier zverejnenú Národnou bankou Slovenska na jej webovom sídle pri spotrebiteľských úveroch poskytnutých k 22.03.2017.

15. Pre posúdenie primeranosti dohodnutého úroku zákonodarca v ustanoveniach Obč. zák. a v nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obč. zák. ako hodnotiace kritérium posúdenia primeranosti dohodnutých úrokov a tým aj odplaty za poskytnutý úver, zvolil hranicu najvyššej prípustnej výšky odplaty práve dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnenú štvrťročne Ministerstvom financií SR. Práve od 01.06.2010 v tomto smere došlo k zmene v Obč. zák., a to v § 53 ods. 6, z ktorého vyplýva, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať obvykle požadovanú odplatu na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo takýmto spôsobom vytvorené dostatočné hodnotiace kritérium, podľa ktorého sa môže posudzovať primeranosť zo sektoru bánk prenesená na sektor finančného trhu ako taký, teda na všetky spoločnosti poskytujúce peňažné prostriedky spotrebiteľom, zohľadňujúc aj spotrebiteľské úvere poskytované nebankovými spoločnosťami. Aj keď pre porovnanie výhodnosti alebo nevýhodnosti poskytnutého úveru možno ako pomôcku použiť štatistiku Národnej banky Slovenska o priemerných úrokových sadzbách ako to učinil aj súd prvej inštancie, z tejto samotnej štatistiky nemožno vychádzať, nakoľko hlavným referenčným kritériom pre posúdenie primeranosti dohodnutej odplaty za poskytnutie úveru je údajová databáza o údajoch z novoposkytnutých úverov veriteľmi zverejňovaná ministerstvom financií. V predmetnej veci bola zmluva o úvere uzatvorená dňa 22.03.2017. Podľa § 1 ods. 4 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. je referenčným kritériom priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnené naposledy v čase predchádzajúcim uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Odvolací súd v súvislosti s nárokom na zmluvný úrok po zosplatnení dáva do pozornosti už ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej veriteľovi patria zmluvné úroky aj po zosplatnení úveru, a to najmenej v sume, ktorá zodpovedá sume úrokov, na ktoré by mal veriteľ nárok pri riadnom plnení povinností dlžníka podľa zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020).

16. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietajúceho výroku o zaplatenie 1.166,42 Eur, o zaplatenie úrokov z omeškania uplatnených vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia, a vo výroku o náhrade trov konania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP a v tejto časti podľa

§ 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože rozhodnutie prvoinštančného súdu v napadnutej časti vychádzalo z nesprávnych právnych záverov o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a o neplatnosti dojednania o výške úroku zo spotrebiteľského úveru. V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie vysporiada s nárokom žalobcu na zaplatenie 1.166,42 Eur s úrokom z omeškania uplatneným vo výške 0,4 % ročne zo sumy 2.268,64 Eur od 29.03.2018 do zaplatenia, preskúma dôvodnosť jednotlivých položiek tvoriacich požadovanú istinu s prihliadnutím na závery vyššie formulované a v súlade s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR a vo veci opätovne rozhodne; zároveň v zmysle § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade

trov prvoinštančného a odvolacieho konania. V zmysle § 391 ods. 2 CSP je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v odôvodnení tohto rozhodnutia.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).